

PER XAVIER OTERO I XAVIER GIMÉNEZ CASAS

|| Text de l'obra finalista del II Premi AIET de Teatre (1997). El Jurat va recomanar-ne la publicació.

1

L'inventor de la màquina de vapor, Joseph Beuys, neteja els peus dels estudiants de l'Acadèmia Nacional de Belles Arts de Düsseldorf, cinc de febrer de mil nou-cents setanta-un.

Qui està interessat encara en els partits polítics?

Ich denke sowieso mit dem knie.

El ferro i el coure han estat manipulats en una olla de fang cuit a foc i amb forma de matriu. El cilindre de coure correspon a la vagina i la barra de ferro al penis, responent al component sexual del mite. A continuació elabora sabó, coent sosa càustica amb greix; si després afegeix sal metàl·lica a la mescla, aquesta tendeix a formar una clova, a embolcallar alguna cosa. Això s'anomena estat col·loïdal.

Jo sóc el pa viu, vingut del cel. Qui mengi aquest pa, viurà eternament. I el pa que jo us donaré és la meva carn, que oferiré per a la salvació del món. El tot és una obra d'art global segons el mètode del teatre com a representació gràfica.

Peter Handke assisteix a la representació d'*Ifigènia/Titus Andrònicus* de Beuys el dia 29 de maig de 1969, a l'Acadèmia Alemanya de la Interpretació de Frankfurt. Vint-i-sis anys després realitza un viatge d'hivern als rius Danubi, Save, Morava i Drina. L'opinió pública internacional es divideix quant a la interpretació de les seves notes de viatge.

Ignasi Iglesias ressenya en la revista *Catalònia*: El decadentisme, tan impropï de l'esperit dels catalans, ha entrat triomfalment a casa nostra amb *L'alegria que passa*. Freud, *El malestar de la cultura*: L'art modern com a substitució de la cultura. Però, la teràpia és veritablement eficaç? Existeix realment la possibilitat de lluitar per una democràcia directa?

2

Hem de procurar mantenir-nos sempre per damunt de la resta. Els materials lleugers pugen a la superfície, és per això que els déus s'amaguen a l'èter. Aquell nen que escopia sang m'ha dit: "els estels són forats de bales al cel". Jugava a prop d'un edifici esfondrat per un míssil. L'atzar de la mort és com l'atzar de la vida. El fum encara ennegreix els núvols. Ho he vist. Ara fa companyia a tots aquells que jeuen apilats a l'altra banda del mur: els seus

pares, els seus companys de joc a l'escola —primers amics—, els avis, els oncles, una nena fràgil amb cabells de color de palla que hauria estat la seva dona quinze anys després. Metres cúbics de carn marcida, de futur negat, esperen la visita dels insectes. No sents una massa bellugadissa que empeny des de baix? No miris enllà. A nosaltres, els qui encara no hem mort, però que d'alguna manera hem començat el procés, ens fan mal els peus de tant caminar cap enlloc. A banda i banda del camí s'amunteguen màquines de cosir, capçals de llit metàl·lics, caixes, embalums, excrements barrejats amb fang. La superfície de la terra ha esclatat, i per les seves ferides ens mostra les entranyes. Escolta: silenci absolut del paisatge. Encara no m'has dit d'on vénis.

Acompanyem Ifigènia, l'accionista que es presenta amb una màscara feta amb una llebre morta, sense pell, sense entranyes, tallada en canal i desplegada al llarg de la cara. Per tal de mantenir-la en el seu rostre sense caure, es mou amb cautela i amb el cos lleugerament decantat enrere. L'animal significa la presa de consciència, carn contra càrn.

El concepte de creativitat està molt arrelat en la naturalesa de tots els homes. El veritable concepte de llibertat significa posar a disposició dels altres els fruits de la nostra llibertat d'acció. La comunicació significa tenir el deure d'ensenyar el que hem produït gràcies a la nostra llibertat. La creativitat no és un privilegi exclusiu de l'home. Fins i tot un arbre pot tenir energia suficient. Crítica al materialisme, fruit del desenvolupament unilateral dels poders del pensament.

3

Quan ja no sé què fer em passejo pel pis. És tan petit que més que passejar el que faig és ensopegar amb les parets. Una altra nit. Vaig cap a la porta del carrer, la llum sempre és encesa al replà. Tinc por que truquin al timbre en qualsevol moment. Em fa l'efecte que tota la gent que no dorm, doncs... com si es citessin al terrat i des d'allà baixessin per tots els pisos buscant els qui no dormen per afegir-los a la reunió. Si miro per l'espiera els seus caps són bombats, els seus pijames blancs desafien la foscor, i no se n'aniran sense el que vénen a buscar. Si us plau, no em miris com a una malalta; perdó, ja sé que tu no ho fas, però has conegut tants bojos en la teva vida, però bojos de veritat, per què t'explico tot això? Doncs perquè tu m'ho demanes, tot el que et passi pel cap, tot perquè segons a quines hores de la nit no controles els pensaments i s'encadenen els uns als altres, m'entens? I no em queda més que resistir amb els ulls secs de tant remirar les coses i penso "abans em desesperava però ara ja no" que és ben cert que et pots acostumar a tot. És que se'm fa estrany parlar i la nit és tan llarga...

L'experiència del rentat de peus no és sols la purificació de les persones que en aquell moment s'hi sotmeten, sinó que té un abast més ampli, és només l'inici d'una teràpia social que vol influir en el canvi de l'organisme

social referit a l'art, la cultura, la política i l'economia, tan necessitats d'una regeneració. Ifigènia és el mateix Beuys realitzant el ritu amb els accionistes. En ells estem tots representats.

En l'acció, l'artista renuncia a delegar en un objecte i presenta la seva llibertat per sacrificar-se com a acte real, sense simular ni dramatitzar, és a dir, de manera diferent a com ho faria un actor. En l'acció sovint es prescindeix de la narració, es presenta el testimoni d'un gest a la interpretació també lliure i plural d'un públic singular.

4

Vestim amb retalls de feltre gris. És el color de l'acció. Retalls de roba trobada. Objectes descontextualitzats. El terra que trepitgem és ple del vestuari de dones i homes d'altres èpoques, que recuperem.

El somni es repeteix fa massa dies. També fa vent al somni, fa agafar mal de cap. Els núvols no són al cel sinó que passen a una velocitat de vertigen. Aquest lloc és la fi del món i mai no m'havia semblat estar tan allunyada de res com quan hi penso; ni tan sols als antípodes, si existeixen, si és que la Terra és una esfera, allà al punt més allunyat possible del lloc on has estat engendrada. Però nit rere nit camino per aquesta extensió. Hi ha cadàvers arreu. Estic nua i a cada cos li prenc una peça de roba i m'hi vesteixo. A aquest li trec una bota; a aquesta, una sabata; a un altre, uns mitjons; a aquella, una faldilla o una camisa. A aquest li trauré un abric: és l'única cosa que necessito encara. I fa fred, molt de fred. Acabo el trajecte vestida així, miro enrere. M'assec a terra. L'exterior desapareix. Jo dins aquesta intimitat impregnada de l'olor que destil·len totes les fibres del teixit.

Després elabora sabó, coent sosa càustica amb greix. El sabó serveix per revestir l'embolcall on quedarà l'accionista. Cal aportar a l'acció elements que despertin tots els sentits, no sols la vista i l'oïda: palpar, olorar, tastar i sentir els materials.

Qualsevol autoritat que vulgui vulnerar les arrels de la llibertat expressiva de l'individu no pot ser considerada lícita. La política no té cap poder per si mateixa. Necessitat de crear uns models reals que proposin un ordre social on les facultats humanes es desenvolupin en la seva plenitud. La revolució és estrictament de les idees. Participació activa.

5

Democràcia, llibertat i socialisme / jo sóc la mateixa Ifigènia. Tu ets Titus Andrònicus. On és l'Àulida? I el tercer element? A la Mediterrània Eurípides el grec:

S'ha determinat que mori i jo això mateix vull.
Seré feliç per haver tornat a Grècia la llibertat.
No estaria bé que massa jo la vida m'estimés.

Acompanyem Ifigènia en el seu viatge. Es tracta d'un itinerari de tipus turístic. Un *guided tour* al cor del conflicte; en el moment de l'acció aquest no és pas finit. La lluita continua i la gent fuig del lloc on aquest es manifesta amb més virulència. El viatge no consisteix pas a acompanyar els exiliats, sinó que es mou en sentit invers, fins a l'epicentre de la batalla més sagnant. Una visita guiada de set dies, a través de set ciutats, on hi ha set preguntes que cal fer. Accions en el transcurs de les quals experimentem set escenes de la destrucció. En la primera som en una estació ferroviària de maniobres. En la segona, l'escena transcorre en un edifici de comunicacions destruït. En la tercera ciutat només trobem un cementiri de cotxes on la gent es refugia. En la quarta, veiem el camí i la gent que hi descansa. En la cinquena visitem les tropes de col·laboració internacional que vigilen la seguretat de les tropes d'un i d'altre sector. En la sisena, ens tanquen al celler d'una fàbrica mentre un guarda amb un gos patrulla la improvisada presó. Finalment arribem a l'indret de destinació, la més contemporània expressió de la crueltat.

En l'espai de l'acció, cada racó del polígon expressa un dia, un temps que es fa viu. A cada angle pertanyen algunes matèries: foc, aigua, mel, fang, carn, sabó, greix, feltre, aliments que reaccionen a l'energia de la calor desvetllant els sentits. Acompanyem els accionistes no sols físicament, l'olor dels materials impregnà les nostres robes i la seva dissolució per l'efecte de la calor apaivagarà el nostre esperit.

6

Accionista masculí i femení. Posseïdor d'una o més accions d'una societat. Una reunió general d'accionistes. Busquem més entre els ballarins, la gent del circ i els artistes plàstics, que entre els actors. Malgrat tot, és realment possible una democràcia directa?

El nostre partit s'oposa a tota mena d'egoisme, desitja donar i reclamar solidaritat. L'egoisme no és una necessitat, és un impuls que domina i tiranitzava. El procés terapèutic proposat s'inicia en l'individu.

Aquesta nit he mort, ara n'estic segura. Estava dreta, nua sobre una superfície de cendra que cruixia, tota sola sota l'astre negre. De cop, era al mig d'un eixam de mosques vironeres. Obria la boca, les respirava, omplia els pulmons amb el seu brunzit, se m'escolaven pel nas, per l'oida. A cada glopada me n'empassava centenars, mentre altres dipositaven milers d'ous dins els meus plecs més íntims; ous tendres, que tot seguit maduraven; esdevien larves que se'm menjaven en vida, per després transformar-se de nou en mosques, ocupades a convertir-me en ossos recoberts d'una massa oscil·lant de metall fosc. M'he sentit elevada cap al cel pels seus milions d'ales, fins a l'estratosfera, on un aire fred ha fet escampar les mosques i les restes adherides. El meu esquelet queda net de carn i de sang, i es transforma en una calavera somrient i sense paracaigudes. Després m'apropo a tu i et vull besar la boca, però no tinc llavis ni geniva.

La present estètica ritual s'oposa, en principi, a l'ús de la crueltat en les seves manifestacions pel que fa a la representació de la repressió. Prefereix la contenció i la percepció.

Els elements i números de circ signifiquen el temps que passa, el període de temps: els funàmbuls manifesten els set dies de viatge. Temps abstracte del gest real.

7

El secret és una arma contra el poble.

Ens digueren la mort pel carrer, aigua als pulmons. Parlo dels anys quaranta. Les mares obligaven els fills a besar els difunts. Fortor que es repeteix de tant en tant en algun racó de la memòria; però mai més cap altre cadàver havia tingut aquella olor, durant cinquanta anys, fins que arribà tot això. Els nous cadàvers tenen aquella vella olor, així, després de tant de temps.

Com bufa el vent aquest vespre! Quants en penses que passaran? Deu, una trentena, centenars? Si en sabéssim el nombre exacte descobriríem qui són. No hi ha arbres que els puguin ocultar. L'única manera de no ser vist és amb la distància. Et pots allunyar en qualsevol direcció, n'hi ha d'infinites, i un cop ets tan petit com un gra de sorra, et confons en aquesta extensió de pols i desapareixes del tot.

No vindran, vull dir, no crec que vinguin exactament. No com tu ho creus. Un dia seran aquí i no ens n'haurem adonat. S'hauran barrejat amb nosaltres, conviuran amb nosaltres, menjaran a la nostra taula, ens estimaran i nosaltres els estimarem, a ells. Ho farem als boscos, a la vora dels rius, entre els llençols.

Arribat el moment, jo i els que són com jo, els que jo identifico com els meus, ens posarem d'acord. No caldran pactes ni paraules, tots actuarem com un mateix braç, com una mateixa sang. Els enlluernarem amb el sol de les nostres espases abans de condemnar els seus budells a la intempèrie.

8

Tu, recita Ifigènia; jo, Agamèmnon; ella, Clitemnestra; vostè, Orestes. Entre el rocam continuem dormint fins que el sol ha escalfat completament els nostres cossos. Els aliments s'han podrit. Una canilla de gossos salvatges s'ha apropiat massa, encuriosida. Marquem el nostre territori als animals, protegim els nostres fills. Colpegem llaunes amb bastons per espantar-los. Quan s'allunen ens aturem per repartir-nos menjar. Sona una sirena. Sentim cavalls arribar.

En el centre del camp visual, aquella cara d'expressió atemorida. Una nit, una ciutat amb edificis de finestres cegues. El so d'un tret. Un cos que es desploma. El cas es tanca, l'expedient s'arxiva, jo no sóc castigat per Déu.

Digui'm vostè —si no és que em vol fer mal— què tinc davant meu? Tot és fosc. Hi ha tanta gent en aquest país... Quin percentatge sobre el total hi represento jo?

El terra que trepitgem és ple d'homes morts, encara porten els fusells. A les seves retines està gravada la darrera imatge abans del no-res: hivern d'ametllers florits del 38. Milicians, anarquistes, falangistes, ombres de voltors sobre el terra cremat, republicans. El riu Ebre com a frontera infranquejable abans de les centrals nuclears. Tots plegats descansen als nostres peus mentre els cucs se'ls mengen sota l'herba. La revolta. Tot sona com sorgit d'un aparell de ràdio de vàlvules. Aquí els van matar, fixeu-vos en aquest forat a la tàpia, el va fer una bala que travessà un home. Mireu per ell i digueu què veieu.

Com hem de pensar? La revolució propugnada rebutja la violència. Ningú no ha de patir mal. Pot ser considerada anarquista, però persegueix en realitat una metamorfosi de la força referida a la llibertat, la igualtat i la fraternitat. En aquest sentit, la guerra és una malaltia social.

9

Substància calenta, vehicle energètic, oxigenador i per tant símbol de la vida, la sang també va lligada al patiment i pot significar ferides, dolor i mort. La sang pot ser substituïda per la mel —més mal·leable— en les representacions. Protegir el rostre amb argila, carn d'un animal o màscares realitzades amb fusta.

Algú ha donat l'ordre d'atac. Jo pertanyo al grup, en sóc part integral, un component, un membre, una cèl·lula que reacciona amb sincronia. El mateix cos, el mateix crit, el mateix braç, la mateixa por que ofega el crit, el mateix braç que s'alça contra tot. És només d'aquesta manera que no estàs sol, això mai, ni formant part de la proposició més absurda; soledat igual a mort, soledat igual a perdre's, a dissoldre's, a confondre's; soledat que equival al no-res anticipat. És per això que mai no ens separarem, restarem sempre junts, aïllats de l'exterior només per la nostra pròpia suor. Tu seràs jo i jo seré tu. El pecat i la culpa es repartiran, avançarem amb els ulls clucs i l'horror s'acumularà al nostre esperit o potser retrocedirem: quina importància tindrà? Borratxos de present, sense memòria del que érem, sense altre referent que la nostra cohesió, esdevindrem un magma amb forma nova, del qual emergirà un ésser integrat per la suma de les nostres ànimes, dels nostres músculs, amb la interconnexió dels nostres nervis. Cos gegantí que ara s'alça sobre les nostres deixalles, que rep els cops i els trets. La destrucció i la bogeria arriben esmorteïdes a les nostres consciències, per sort protegides sota embolcalls de greix, de pus, d'hormones, de teixits que recobreixen pensaments, remordiments, fins transformar-les en excrescències que s'enquisten en la cavitat destinada al cor (usurpen la seva funció/el seu espai), omplert per aquest fragment de roca vítria i fosca. Succedani infame, però eficaç, que batega gel i metall a cada òrgan d'aquest nou ésser.

Busquem àngels amb pell de nacre; seguim el rastre de la seva por sota les runes i el fustam. Els identificarem per l'aurèola de santa netedat que emanen, aquesta flaire que correspon a la tendresa en estat pur, lliure del to ranci que envaeix la pell passada la frontera de quinze anys. Àngels sota els nostres cossos. Puresa. Esdevé un miracle. No és que els àngels no tinguin sexe, el que passa és que aquest aspecte poc importa. Àngels sotmesos a tota mena de desitjos, tots lícits aquí i ara, dins aquests recintes de pols i de runa. Benvinguts al submón de les andròmines. Escolteu: dins la casa del barri humil, sota la teulada d'uralita, o al xalet de la zona alta —poc importa el lloc—, la dona apallissada pel marit sent gemegar el seu fill també humiliat per l'home. Va fer la comunió el mes passat vestit de mariner. De la dreta del Déu Pare a la sinistra del pare-déu. Practiqueu l'extensió lineal i l'extrapolació i arribareu fins aquí, on som ara, de la manera més natural del món.

Es recerca una alteració de la percepció. Quan les confrontacions psicològiques no són suficients, de sobte una acció que cal mirar, acompanyada de la paraula, pot obrir els nostres instints més primitius i obligar-nos a mirar, buscar i entendre. El teatre i la cultura del poder són substituïts per una mirada frontal a la vida i a la mort. I no volem obrir sols la visió, sinó tots els sentits.

Tu ets un home. Tu saps que una dona no és res, ni tampoc un nen, ni tan sols un altre home quan et mira atemorit amb les mans al cap o de boca-terrosa. La teva bota pressiona el seu clatell, enfonsa el seu rostre en el fang, és només un cos. A tots els tremolen les cames i tots tenen en comú una mateixa cosa: no són tu. I tu, constantment rumies: només sé que no vull ser ells. Aleshores comences, fas allò que semblaves destinat a fer des del moment que vas néixer.

Practiques una incisió, sense profunditzar, tot tallant només la pell, de dalt a baix. I es procedeix d'igual manera en els talls successius, fins a un total de vuit. Si la fulla està prou esmolada, tan sols caldrà passar-la per la superfície, sense fer gairebé cap pressió, observant com solca el teixit amb el seu tall. Cal ser molt hàbil per no deixar-se dur pels instruments i acabar per perdre la consciència en la realització de l'exercici. I tornar després a la realitat amb un fil de baba que penja de la comissura dels llavis, i la mirada extraviada en algun punt fora del focus del cristal·lí. No hi ha lloc on no pugui arribar una bona eina d'acer quirúrgic. És d'aquesta manera, com aconseguixo deixar al descobert el cor de la poma, després de haver-me capbussat dins la seva intimitat per aconseguir finalment arribar al meu objectiu.

Menstruació, orina, esperma, suor, vòmits, saliva, mucositat, àcids gàstrics, sang, van associats a la nostra corporeïtat i conviden a sentir més intensament.

Tu ets el meu veí / Jo era el teu veí / I tu, tu ets el del taller de cotxes / Jo era el del taller de cotxes / Nosaltres som els que et conduïrem a l'infern. És un lloc on no hi ha flames ni dimonis / Tu ens portaves el peix a casa / Ara sóc un déu. Assaboreixo la impunitat. Aquí i ara, les fantasies de la masurbació prenen forma real, els àtoms del pensament es reagrupen i es transformen en matèria viva. Tot és al teu abast. Quan no vols fer una cosa sempre trobaràs una bona excusa, quan desitges fer-la sempre trobaràs una bona justificació. La pàtria és una justificació. La lluita contra la subversió, també. La defensa del bé comú, Déu. Te'n podria enumerar tantes / Mateu-me, si us plau, foteu-me un tret al clatell! / La nit és llarga. Jo era el teu veí, la meva dona se'n va anar amb un altre / Jo era el del taller de cotxes, els deutes m'ofegaven / Jo et portava el peix, sorprenia els vostres fills als portals foscos. No perdem més temps. Comencem ara.

Qui compon exactament l'opinió pública? Qui en forma part ?

12

El teu pare torna a casa amb la roba bruta després d'arrossegar-se tot el dia per les canonades i els desguassos de la fàbrica de fum. El teu pare envelleix amb la pell ennegrida per la brutícia que mai no aconseguirà treure's de sobre. Els teus germans recorren cada dia el mateix camí que tu, els conductes que s'endinsen cap el centre de la terra.

Sí, aquest és el meu passat i el meu present, però què me'n dius del meu futur?

Només t'he parlat del teu passat i del teu present perquè no tens res més. Als bars del barri industrial, al costat de les vies del tren, a l'aixopluc dels cables d'alta tensió, amb les vàlvules de purga de les fàbriques ennuegant-t'ho tot, cal cervesa i ginebra per aclarir la gola. Algú en el transcurs d'una difícil conversa tindrà la culpa d'alguna cosa.

Un instant després, el silenci i el xiulet abans d'una forta explosió. A càmera lenta una cortina de foc esborra els paisatges de la vostra memòria col·lectiva. No miris enrere, et convertiràs en estàtua de sal.

Observa ara el teu voltant. De tot el que veus, en som la causa nosaltres, tots els qui no teníem res a perdre; i també tots aquells que ho tenien tot a guanyar. Algú aconseguirà trencar aquesta roda de present dins la qual tu rodolaves, però no sereu ni tu ni els teus. Serà sempre un altre qui es passejarà com a llibertador o com a tirà, pels carrers devastats. Nosaltres, amb les fàbriques enderrocades, ens mirarem les mans buides amb el buit dels ulls. Quan alçarem el cap, la destrucció ens haurà democratitzat encara més. Les nostres cases seran difícils de recuperar. Sentirem les rialles dels qui n'hagin tret profit, fins i tot més del que esperaven. Serà injust i cruel de la mateixa manera que serà inevitable.

Vida embolcallada, secreta, censurada, en estat col·loidal. Llei de secrets de l'Estat; parlar per parlar, l'Estat menteix per no incórrer en delictes. Aquí l'Estat esdevé estat general, l'estat de la qüestió, estat col·loidal complet, global, absolut. Arribar a l'epicentre, tocar la membrana, tenir la visió general del conflicte —i estar en disposició de sacrificar-se— no significa arribar a la veritat, sinó al mur infranquejable.

Terra de les cendres. El lloc on l'acte de la creació esdevé amb possibilitats infinites. On la vida adquireix les formes més pures. Sense diaris, sense calendaris. Renunciem a l'automutilació per demostrar a Déu que els éssers humans mai no han existit. Veníem a lluitar amb vosaltres i hem vist de quina part estàveu. Us hem vist del bàndol dels encantadors de serps, armats pels soldats i pels policies. Us hem vist extreure carbó de les muntanyes i transformar-lo en alquímia de plata i d'or, per posar-lo a disposició dels poderosos. Però els éssers humans van néixer un dia mentre jo ja era aquí, en el temps, des de sempre. Cada gest que fem ens fa créixer, i si després ens fem més petits és perquè vosaltres procureu que el nostre cos no estigui prou alimentat. Tots els nostres fills han nascut després d'assajos incomptables, i és cert que han comès crims que no mereixen ser defensats.

La lluita entre els afers materials —tu i jo— i l'espiritualitat humanes condueixen Ifigènia a l'oració en què s'ofereix com a boc expiatori pels crims de tots nosaltres. Suposem que Déu l'accepta.

Posa el cap, Ifigènia, sobre la corda del funàmbul i disposa't a morir. Entonem cants bàrbars i iniciem una dansa.

Aquest és el meu cos i aquesta és la meva sang, que serà vessada per tots vosaltres pel perdó dels pecats. Oh, pare, aquí em tens. De bon grat vinc a donar la vida per aquesta pàtria, aquest món i aquesta pau. Porteu-me, doncs, al sacrifici. Que bons averanys afavoreixin tothom.

Els arcàngels-soldats de la Guàrdia, de la filferrada estant, observem el sacrifici a la manera internacional. Semblem soldats perquè ens conduïm com soldats a la batalla: exercim la força, emetem sons guturals, som joves. Hem sorgit de la boira o ja érem allà molt abans que tu iniciessis el teu pelegrinatge cap a l'altar.

Et salvarem, Ifigènia, perquè el teu sacrifici és estúpid.

Substituïm l'heroïna per un altre cos (desdoblament, projecció, imatge indolora de si mateix) que rep —en lloc de l'autèntica Ifigènia— la veritable mort. Amb les culates dels fusells i les botes esborrem del seu rostre qualsevol expressió humana, i un magma vermellós, foradat, és el primeríssim primer pla d'aquest mateix instant.

Però, a qui pertanyia aquest cos que hem mutilat? No eres tu, només algú, una de tantes, un de tants. Ara marxem-ne. Darrere queden pobles, runes que ens han vist passar. Temps congelat. Un esbós en llapis de carbó del món que coneixies. Torna a la teva ciutat, Ifigènia, aprofita tot allò que la vida encara t'ofereix. Plora per la inutilitat del teu sacrifici, dóna gràcies de no ser tu aquest esclat de carn que jau al terra.

Un minut de silenci pel darrer atemptat. Dos minuts d'aturada a la feina. Tres minuts de silenci pels absents. Cinc minuts de tortura a tots els simpatitzants. Trenta minuts de notícies cada tres hores, informació per a les masses sense les masses. Un milió de gràcies als difunts per fer-nos els cors del silenci. Nosaltres també ens neguem a dialogar. Viatge gris per les canoades cap al centre de la terra i derrota, error i fàstic.

FINAL

OBLIDAR? SÍ, SERÀ POSSIBLE. ÉS PER AIXÒ QUE EXISTEIX EL PAS DEL TEMPS. CADA GENERACIÓ ESBORRA L'ANTERIOR, PERÒ NINGÚ NO POT FUGIR DEL DESTÍ QUE DU IMPRÈS AL GEN DE CADA CÈL·LULA. LA NOSTRA CARA AL MIRALL ES TRANSFORMA EN LA CARA DELS PARES, LA DELS AVIS, LA DELS BESAVIS. SOM ELS BESNÉTS D'ALZHEIMER I JUGUEM AL LÍMIT D'UNA FONDALADA, SOTA EL CEL VERMELL D'UN PAÍS RECONSTRUÏT. TRAÇAREM PROJECTES AMB LA IL·LUSIÓ DE QUI PENSA DUR-LOS A TERME. QUAN ELS ASSOLIREM DIREM: CAMINÀVEM CAP AL FUTUR, PERÒ. L'ÚNICA COSA QUE FÈIEM ERA APROPAR-NOS CADA VEGADA MÉS AL PRESENT. ALESHORES SEREM ADULTS. LA MEL DEIXA UN GUST DOLÇ ALS LLAVIS, ÉS ESTRANY PERQUÈ NO ÉS SINÓ EL VÒMIT D'UNA DETERMINADA ESPÈCIE D'INSECTES.

Les abelles, animals solars, animals socials, perfecta organització del treball. La cera i la mel, masses càdiques en estat líquid, quan es solidifiquen apareixen ordenades i sistemàtiques. Volem saber quanta energia cal per a la transformació, quanta calor. Sofre, mercuri i sal són els elements que en alquímia simbolitzen la llibertat de les coses. Base de tot l'existent. Cadascuna conté els altres dos restants. Com a triada constitueixen una unitat indestruïble. Mercuri i sofre s'equiparen també al masculí i el femení. L'objectiu de l'alquimista és fusionar ambdós principis i aconseguir l'hermafrodita. Utilitza la sal com a element mediador, però la sal no és sols el clorur sòdic sinó que simbolitza tot l'espiritual, la sal de la vida, la saviesa i la intel·ligència. Cal extirpar de la vida el concepte del polític, concepte inútil i inservible, aliè a la vida i a la mort. Autodeterminació individual, llibertat i creació constitueixen els pols de la nostra acció cívica.

PANORAMA HEMISFÈRIC.

Fragmentació. Error. Viatge.

A través de la llum expressarem els elements narratius de l'acció: motius exagerats per fer al·lusions a la marxa i el viatge; motius sexuals (exposició d'atributs sexuals en estat de tensió); signes del temps (rellotges mecànics i de sorra), del pas del temps; motius de la vida occidental: la copa del bar, les màquines de cosir; elements naturals com les flors, les pedres; elements arquitectònics relacionats amb l'art (romànic i gòtic); motius religiosos que apunten a la no-necessitat de déu per a l'existència d'una religió; motius relacionats amb la fam i la fam de viure; insectes, roba, alta tecnologia (la roda), tigres, serps, cors humans, papallones; formes antropomorfes, ulls, pits de dona, peus, mans; multitud de signes abstractes o de funcionament quotidià; elements referits a la comunicació (pals de telegrafia, llengües, dents). La cadira simbolitza l'ordre cristià. El cristianisme simbolitza l'ordre establert i el materialisme. Tenim cadires però no les fem servir.

CLAUS MUSICALS

La música no pot dir res directament, perquè la música originalment és abstracta, manca d'objectivitat. Suscitar una discussió sobre quina mena de *punk* es pot fer actualment. A partir d'elements *no-wave*, *hardcore*, *grunge* (i fins i tot l'arravatada i directa veritat del *hip-hop*), recercar en el camp de la música abstracta. La base està en la reproducció del so d'una màquina de rentar la roba. Música urgent i màgica. Les psicofonies fetes per Antonin Artaud a *Pour en finir avec le jugement de dieu* són només un dels punts de partida d'una nova música que rebutja el virtuosisme i l'ordenada raó. La música del nostre temps busca l'espiritualitat en el caos i el soroll pur. La joventut sònica vol el 100 % de la vida i es rebel·la arreu contra el feixisme.